

ning for Patienternes Behandling paa saadanne Anstalter, maa vi anbefale, at Tilskuddet bortfalder, saa længe til der fra Anstaltens Direktions Side er gjort de Indrømmelser, som ere nødvendige for at sikre Patienternes forsvarlige Behandling.

Jeg skal dernæst henvise til de Oplysninger, som ere fremskaffede i Medicinalkommissionens Betænkning III. af 1910 Side 24—25, der vise, at Omkostningerne paa denne Anstalt for Patienterne ere betydelig højere end paa de andre kommunale Anstalter, ja endog højere end paa Statsanstalten i Viborg, nemlig 1,51 Kr. pr. Dag i 1908—09 mod 1,06—1,23 Kr. paa de andre kommunale Anstalter og 1,36 Kr. paa Viborganstalten. Dette Misforhold mellem de overmaade store Omkostninger og de uhyre ringe Forhold, som bydes de syge, taler hverken til Ære for Inspektør eller Bestyrelse. Tillige skal jeg henvise til, at jeg mange Gange for det høje Ting har paatalt de slette Forhold paa Saks købinganstalten, om end ikke i saa stærke Ord som i Aften, ligesom jeg ogsaa har paatalt det i meget stærke Ord indenfor Medicinalkommissionen.

Som det vil være det høje Ting bekendt har forhenværende Folketingsmand, Redaktør Reventlow indsendt en Klage til Justitsministeriet under 16. Januar d. A. angaaende forskellige Lægeforhold. Denne Klage var i Forvejen bebudet i hans Blad med ikke ringe Sans for Reklame. Jeg ved ikke, om den højtærede Formand tillader mig at oplæse denne Klage. Den er ganske vist ikke saa kort, men jeg kan gøre det paa 5 Minutter. Det vil nemlig være af megen Vigtighed, at denne Klage kommer til at staa i Rigsdagstidenden sammen med hele den øvrige Sag.

Formanden: Jeg vil ikke finde det nødvendigt, at den oplæses, da sikkert alle ærede Medlemmer kende den.

Rørdam: Jeg skal bøje mig herfor, det var kun af Hensyn til, at de, som senere ville studere hele denne Sags Akter, kunde have denne Klage ved Haanden, ellers har man ingen Midler dertil. Den højtærede Formand gjorde rigtig opmærksom paa, at alle Medlemmer kendte denne Klage. Det er jo meget usædvanligt, naar man vil klage over Forhold, at man klager paa den Maade, Redaktør Reventlow her har gjort med saa megen Brask og Bram.

Jeg skal nu henstille til den højtærede Justitsminister at lade Redaktør Reventlow tiltale for falsk Klagemaal,

fordi Hr. Reventlow nu er vidende om, at den Klage, han har indsendt til Rigsdagen, paa et af dens allervæsentligste Punkter er falsk, og han har selv erkendt, at dette er ganske utilbørligt. Ikke desto mindre har han ikke gjort noget som helst Skridt, mig bekendt, til at kalde sin Klage tilbage eller til at gøre Rigsdagen opmærksom paa, at dens allervæsentligste Hovedpunkt er fuldstændig falsk. Han har oplyst det i sit Blad og muligvis gennem Ritzaus Bureau, men jeg skal tillade mig at rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om Redaktør Reventlow overfor ham har oplyst, at den Klage, han har indsendt, paa et af de allervæsentligste Punkter er falsk. (Justitsministeren nikker.) Det glæder mig, at han har gjort det overfor den højtærede Justitsminister; det forekommer mig, han burde absolut have oplyst det overfor Tinget ved at kalde sin Klage tilbage eller ved at give hvert enkelt Medlem, som han har tilstillet sin Klage, en særlig Meddelelse om dette Forhold.

Jeg skal ikke opholde mig meget ved, at Hr. Reventlow her nævner Lov om Sundhedsstyrelsen af 30. April 1909, medens enhver, der har læst nogle af hans andre Artikler, som dannede Ouverturen til Klagen, maatte faa det absolut bestemte Indtryk, at han aldeles ikke kendte den Lovs § 7, hvorefter Sundhedsstyrelsens Lægeraad er berettiget til at skride ind mod Læger, hvis Udøvelse af deres Kaldsvirksomhed er farlig for deres Medmennesker, og som herunder nævner udtrykkelig saadanne, hvis Sjælstilstand er mangelfuld paa Grund af Misbrug af Alkohol eller Morfin. I „Lolland-Falsters Stiftstidende“ for 7. Januar 1911 skriver Hr. Reventlow med spærret Skrift, „at ingen Læge kan miste sin Ret til at praktisere“. Dette er fuldkommen i Strid med de faktiske Forhold. Jeg skal heller ikke opholde mig ved det mærkelige Faktum, at da denne Lov var til Behandling i Rigsdagen, tav Redaktør Reventlow stille; skønt han den Gang var Medlem af Tinget, havde han ikke et Ord at tilføje og ytrede ikke noget som helst Ønske om en Ansvarlighedslov for Læger. Den Gang havde det været det rette Tidspunkt til at tale.

Heller ikke skal jeg opholde mig meget ved hans personlige Ubehageligheder til mig i Anledning af, at jeg er Medlem af Sundhedsstyrelsen. Jeg har en Gang offentlig oplyst ham om, at da Loven om Sundhedsstyrelsen var vedtagen, var det